

KEMENESALJA

Megjelenik minden vasárnap reggel
Előfizetési ár: egész évre 5 P, fél évre
2.50 P, negyed évre 1.30 P.

POLITIKAI LAP.

Felélős szerkesztő és kiadó: DINKOREVE NÁNDOR

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Cselekmények, Kosuth Lajos-utca 14. szám
Hirdetés díja előre fizetendő.

Széchenyi emlékezete.

Széchenyi István szellemét tükröztette vissza az a lakoma, amelyet a „legnagyobb magyar” emlékére ültek a Nemzeti Kaszinóban. Az emlékbeszéd, melyet a Széchenyi serleggel kezében Huszár Aladár tartott, annyira simult Széchenyi szelleméhez, mint a multban talán soha. A politikus emeli ki benne, a próféta-lelkű reformátort, akinek útja céludatos volt és határozott, aki sohasem volt könnyelmű és felelőtlen, sohasem vesztette el magától a talajt, amelyben, a történelmi tradíció és a magyar faj lelkiségének specialitásai élnek.

Ezt a beszédet, amely azt a reformpolitikát méltatta, amely sohasem volt aktuálisabb, mint ma, a hallgatóság folytonos helyesléssel kísérte. Jól esik tapasztalunk, hogy a Nemzeti Kaszinó tehát azt a szellemet valójában, amelyet nagy alapítójának emléke őriz.

Mert igaz van Huszár Aladárnak: ha akarjuk a magunk kék egét, a magunk napsugarát, friss levegőjét s arról az életjogán le nem mondhatunk soha, akkor az egész társadalmat meg kell szánlnia Széchenyi lelkének.

„Csak magunkban a feltámadás!” mondja Széchenyi István. Természetes tehát, hogy a feltámadást a nemzetnek önmagából kell kimunkálnia. S ez el sem képzelhető másként, mint belső bekévelés és egyetértéssel. Történelmi valóság, hogy mindig akkor sújtotta a nemzetet a legnagyobb katasztrófa, amikor fiai egymásnak estek és egymást marcanították.

Természetes tehát, hogy mi nekünk, magyaroknak, ha itt a Duna völgyében, tengernyi ellen-

ség között meg akarjuk állan heiyünk, nemcsak arra kell törekednünk, hogy egy nemzetnése legyünk aláértékeltberek, hanem arra is, hogy zivaljunk, kitönjünk a minket körülvevő nemzetek közül, mert csak így tudjuk kiverekedni minden velünk szemben álló erő és akarat elleni jogos helyünket a nap alatt.

Különös, hogy a napisajtónak egyrésze az ez évi Széchenyi lakomának ezt a magasított serlegbeszédét háttérbe szorította. Mások, amikor nem a reformátort, hanem a liberális politikust ünnepeleék. Széchenyiiben, telve voltak ezek a lapok méltatással. Pedig csak az a beszéd állhat valóban közel Széchenyi szelleméhez, amely a harmincas-negyvenes évek korszerűségeit, azokat a reformokat méltatja elsősorban, amelyek nagy része meg ma is aktuális.

De hát ez akkor sem volt másként

Ha kezünkbe vesszük Dessewry József „Taglat”-ját, meggyőződhetünk róla, hogy Széchenyi valóságos lázadónak tekintették akkor ellenfelei.

A mai nemzeteknek be kell látnia, hogy jobb magyar jövő nincs gazdasági megújulás, szociális reformok nélkül. Amíg a nemzet egy része ezek ellen küzd, addig elveszti az a magyarság, amelyért küzdelemre indult most az a réteg, amely a szellemi egységgel együtt a politikai egységet is meg akarja teremteni.

A magyar jövőnek ebbe a megmunkálásába pedig az egész nemzetnek be kell kapcsolódnia. Széchenyi szelleme intézményes reformpolitikát kíván, ami sokáig nem várható magára.

A tárcsa.

A vonatindító tárcsa február eleje óta leléte már a »három napig tartó csoda» korát s még mindig a közönség nagyfokú érdeklődésének középpontjában áll. A vonatindítás néma pillanatában érdeklődő utasok lesik az

ni-akárásban — maról-holnapra — elfeledik a régi, az évtizedeken keresztül alkalmazott sipot.

A kalauzők jegylukasztóján lógó sip nyugalomba került s nem igazítja, nem idegesíti ezennel a restikbe bötél »fröcsöző» ket» sem, a cigarettájukat, gyu-

fájukat, az utolsó pillanatban beszerezni akarókat. A február elseje óta életben levő rendelet értelmében a magyar vonatokat is tárcsával indítják utnak. Ez a csendes, néma jeladás a közönség megfigyelmezése érdekében látott napvilágot s azt akarja el-

erteti, hogy az újítás meg jegyét kellő időben, foglalja el helyét a vasuti kocsiiban és legyen türellemmel, mert a vonat el fog indulni. Ne vásároljon utvaivót, se testit, s szellemit, ne bucsuzkodjék újra és még nehezebben a vonatindítást jelző-

sipolás ideje alatt, hanem szápoljon a biztos elutazással.

Illetékes hatóságok az utazás zaját akarják egyuttal eltüntetni, meggyorsítani a közlekedést s — mit tagadjuk — kissé Nyugat felé igazodni. A nyugati, külföldi államokban már régen így indítanak vonatokat s ez az átkozott külföldre pislogásunk előbb utóbb csak meghozza a maga eredményeit is. Február elseje óta a magyar állomásokon is pirossapkás forgalmi tiszt indítja palacintásutó alakú tárcsával (jellet) szolgálathoz zöld fényűvel) a vonatokat. A magyar közönség bámulatos figyelemzetségről tesz tanbizonytságot — mondja az egyik forgalmi tiszt — s meglepő megértésel, az indítás rendjének megzavarása nélkül, utazik az előírás szerinti nyugalommal.

Hol legyen a Strandfürdő.

— Molt számunkból helyszüke miatt kimaradt. —

Hosszu évekig tartó vajudas utas — így látszik — végre a megvalósulás stadiumába jutott a strandfürdő ügye és most már csupán az maradt meg nyit kérdésnek, hogy hol legyen a strandfürdő?

Két ellentétes álláspont küzd egymással, az egyik a Japánigutben, a másik a Cinea patakai kapcsolatban akarja a megoldást.

Egymással való összehasonlításban lássuk, hogy melyik megoldás minő előnyöket biztosít a másikkal szemben és annak alapján alkossuk meg a megoldásnak azt a módosítást, amely a nagyközönségnek, a közönség egészeinek érdekeit leginkább alkalmas szolgálja.

Az előbbi elhelyezés mellett a medence oldalait és fenekét is erdő, vízámerészölt betonkeverékből kell elkészíteni, azért, mert egyébként a szénszállakból készült laza töltésen keresztül a víz elillanna, vagy ha teljesen nem is, de rohamosan kevesbedne, tehát a szivattyúzás útján történő folytonos utánpótlás az üzemi költségeket tetemesen fokozná,

az utóbbi elhelyezésnél a betonozás költsége a minimumra csökkenne azért, mert ha volna szivárgás, ha nem, a medence szintje allandóan egy sívón maradna, miután a Cinea minden körülmények között gondoskodnék a folytonos pótlásról. Ennek következtében a fenék betonozása teljesen elmaradhatna, az oldal betonozás szükséges volna ugyan, de ez is csak a legminimálisabb százaléku betonkeverékkel azért, mert ennek csupán az lenne a rendeltetése, hogy föld bemosását megakadályozza. El lentébeu az előbbivel, a víz utánpótlásának üzemi költsége itt teljes egészében elesnék.

Az előbbi esetben, a medence megtöltése és kitöltése végett egy drága gépezetet is kellene beszerezni; az utóbbinál — a mondottak

A tárcsázás bevállalágához még nem igen tudnak hozzászólni, hiszen a téli, mérsékelt utasforgalom nem mótálta meg a nehézségeket. Mire megindítják a filléres vonatokat, addigra vérré és természeteseu válik mindenkori előt a tárcsázás. megszokják a forgalmi tisztok és a kalauzők is a most rájuk háruló nagyobb felelősséget. Belátomnak az éber, mozgalmasabb és nehezebb munkába és a közönséget sem kell majd annyira figyelni — csupán jóindulatból, nehogy lemaradjon.

Minden rendben megy. Minden felett napirendre törnek a siphos szokott utasok is. És ez rendben is van! Csak ne lenne olyan »kellémetlen külföldi szaga» annak a tárcsának...

sz. Csorba Tibor.

szerint — ez a költség is elesnék.

Az előbbinél a géposl gépés is kell;

az utóbbinál teljesen feleslegessé válik.

Az előbbinél a medenceből kiszivattyúzott víz levezetésére egy hosszú levezető csatornát kellene készíteni és azt allandóan gondozni; az utóbbinál levezető csatornára szükség egyáltalában nem lenne, mert erre a Cinea a medre ingyen kínálkozik.

Ezek voltak a pénzügyi szempontok, amelyek összeheséből nyilvánvaló, hogy míg a Japánkerti megoldásnál a költségek — úgy hallom — negyvenöt ezer pengőre irányoztattak elő, addig az utóbbi megoldás egynehány ezer pengőből kiirhető volna.

A kiadásokkal szemben áll a mérleg másik oldalán, az egyik és a másik megoldás esetén remélhető bevétel mennyisége.

Az előbbi esetben a telemedence költségek kamatainak és a töltőréteget készítőnek, valamint a szintu súlyos üzemi költségeknek fedezhetése végett a földes-dijakat tulaj magára kellene megszabni; ami természetesen a földforgalmak telamen kevesbíték, mert ezeket a díjakat csak kivételesen jól szftuált egyének tudnák megfizetni.

Az előbbi megoldás esetében a fürdőzés csak akkor lehetne lehetséges, amikor a levegő erős felmelegedése után a víz is kellőképen felmelegedett.

Az utóbbinál egy a medence oldalait lezárás időpontját hetekkel ki lehetne tolni, mert a Szabó testvérek minden bizonyonnyal készséggel becsatlak rendelkezésre a malomban elhasznált lorró vizet, amely aztán a medence vizét annyira átmelegítene, hogy amint a levegő hőmérséklete étre alkalmas, azonnal meg lehet

